

Zengd a Satguru dicséretét

SANT AJAIB SINGH JI

tizenegy kisebb beszéde

Sant Bani Alapítvány
Budapest, 2021.

A *Zengd a Satguru dicséretét* válogatás azokból a beszédekből, amelyeket Sant Ji az elmúlt tizenöt év folyamán a satsangokon éneklés előtt, illetve kérdésekre válaszolva mondott a bhajanok éneklésének fontosságáról és jelentőségéről. Ezzel a témával természetesen több beszéd is foglalkozik, ezek a *Streams in the Desert* c. könyvben, valamint a *Sant Bani Magazine*-ban olvashatók.

A címet Mastana Ji bhajanjának refrénjéből kölcsönöztük: *Satguru Ke Guna Ga Le* – „Ember, zengd a Satguru kiválóságát, és vess véget a születés és halál körforgásának. Miután menedéket találtál nála, az Ő szégyene lenne, ha nem óvna meg a Halál Urától.”

Könyvünk annak a sorozatnak második része, amely a Mesterek meghatározott témában egybegyűjtött kisebb beszédeit tartalmazza. A sorozattal kapcsolatban további információ a következő címeken nyerhető:

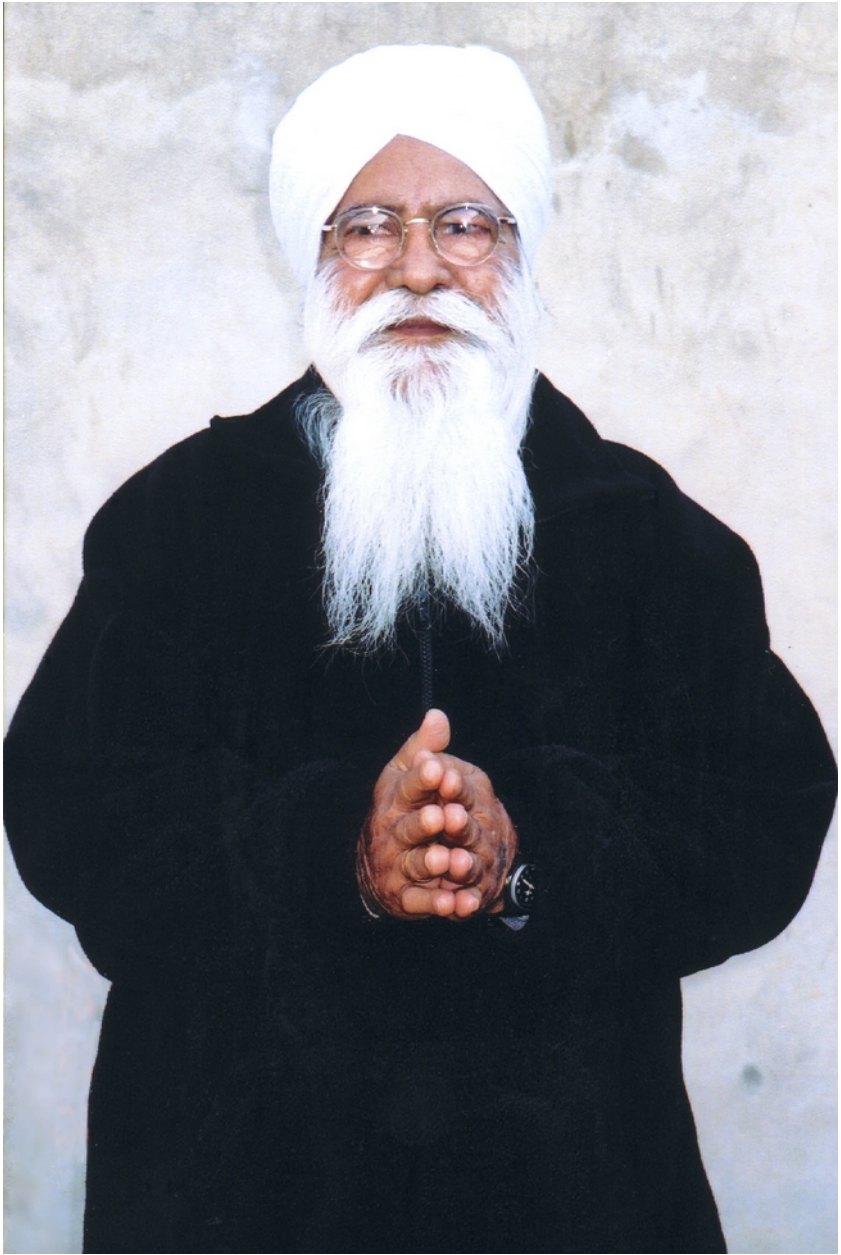
Sant Bani Ashram
Osgood Road
Franklin, NH 03235
USA

Sant Bani Alapítvány
1121 Budapest, Mártonhegyi út 31/C.

Megjelent a Sant Bani Ashram (Sanborton, New Hampshire)
gondozásában 1993-ban.

Tartalomjegyzék

1.	Énekelj szeretettel és vágyódással	5
2.	Légy teljesen önfeledt	7
3.	A Mester iránti önfeláldozásról	13
4.	Az alázat fejlesztése	17
5.	Hogyan áradhat a kegyelem?	21
6.	Kinek az imádatát végezzük?	23
7.	Ima a bhajanokban	27
8.	A bhajan legyen imád	29
9.	Szívünkől szól a bhajan	33
10.	A hely, ahová a Mester letelepedhet	35
11.	Kik a szerencsések?	41

1.

Énekelj szeretettel és vágyódással

A reggeli meditáció utáni beszédből, Rajasthan,

1978. szeptember 30.

Elmondanád, milyen erő, milyen töltés rejlik a bhajanok éneklésében?

Guru Nanak Sahib *Bhajan mandalinak* hívta a bhajant éneklő emberek csoportját, ahogyan mi most satsangnak nevezünk ezeket az összejöveteleket. Amikor mindnyájan együtt ülünk, mindenki tudja, hogy Isten emlékezetében jöttünk össze. Mindenki, aki ebben a csoportban van, Istenre gondol ilyenkor. Ezért mondja Guru Nanak Sahib: „Amikor együtt ültök a satsangon, először mindannyian énekeljétek olyan dalokat vagy bhajanokat, amelyek a Mester és a satsang iránti vágyakozással és szeretettel telítettek.”

Ne úgy énekeljük a bhajanokat, mintha valamilyen szertartás vagy rítus részei lennének. Vágyódással énekeljük ezeket

az énekeket. Guru Nanak mondja: „Amikor bhajant énekelsz, szeretettel és vágyakozással telten, mindez annyi mámort és békét teremt, hogy a vágy, harag, mohóság, kötődés és az önzés tüze, amely bennünk ég, csillapodni kezd.” A mámor, amelyet a bhajanok vágyódással és szeretettel való énekléséből nyerünk, minden szenvedésünket megszünteti.

A bhajanok, amelyeket éneklünk, a nagy Mesterek ajkán születtek, és Isten iránti vágyakozásukat hordozzák. Amikor ezeket a bhajanokat megszólaltatjuk, próbáljunk meg hozzájuk hasonlóan, vágyódással énekelni.

2.

Légy teljesen önfeledt

Rajasthanban, egy séta közben tartott beszédből,

1980. február 27.

Amikor a Mesternek éneklek a bhajanokat, észrevettem, legalábbis magamon, hogy az egóm hajlamos rá, hogy ebben megakadályozzon, s rábír, foglalkozzam inkább azzal, vajon jól vagy rosszul énekelek-e. Azt szeretném tudni, mi a legmegfelelőbb magatartás, ha a Mesternek énekelünk bhajanokat.

Ezt a kérdést többször feltették már, és talán a *Sant Bani Magazine*-ban is megjelent. Amikor a Mesternek énekeljük a bhajanokat, csak szeretetteljes érzéseink legyenek. Semmilyen más gondolat ne jöjjön elő, miközben bhajant éneklünk a Mesternek, mert a Mesternek énekelt bhajannak nagy jelentősége van. Guru Nanak Sahib azoknak az embereknek a csoportját, akik a Mesternek énekelnek bhajant, a Mester imádóinak nevezi. Mert amikor egy csoport a Mesternek bhajant énekel, ha szeretettel és alázattal teszi ezt, mindegyik ember szere-

tete Őfelé irányul, aki szemben ül velük fizikai valójában, hiszen Ő az a személyiség, akit belül keresnek.

Amikor szeretettel és alázattal énekelik a bhajanokat a Mesternek, a Mester megérzi ezt a szeretetet, és hasonlóképpen szeretettel válaszol. Ilyenkor a szeretet megsokszorozódik, és ily módon cserélődik ki a Mester és tanítványai között.

Ezért van az, hogy amikor a Mesternek bhajanokat énekelünk, nem szabad hagyni, hogy az egó a Mester és közénk álljon, még arra sem szabad gondolnunk, vajon amit énekelünk éppen, jó vagy rossz. Nem foglalkozhatunk azzal, hogyan énekelünk. A legfontosabb az, hogy alázat és szeretet legyen bennünk a Mester iránt, amikor bhajanokat énekelünk. Ha alázattal és szeretettel énekeljük a Mesternek a bhajant, akkor sok bűntől megszabadulunk pusztán azzal, hogy ezeket Neki elénekeljük. Így sokkal fogékonyabbá válunk kegyelmére.

Tehát, amikor bhajant énekelünk a Mesternek, semmi másra ne emlékezzünk, csak a Mesterre, aki velünk szemben ül. Amikor szeretett Kirpal Mesteremnek énekeltem bhajanokat, mindig csak szeretet és alázat volt bennem, nem emlékeztem másra, csak Mesterem csodálatos alakjára, aki velem szemben ült. Annyira belefeledkeztem az éneklésbe, hogy még arról sem volt tudomásom, hányan énekelnek velem együtt.

Amikor a Mesternek éneklitek a bhajanokat, legyetek annyira önfeledtek, hogy semmi másról ne tudjatok. A többieknek pedig, akik a refrént éneklük vagy ismétlik a sorokat, mindannyian csatlakozniuk kell az énekléshez, mert amikor valaki a Mesternek szeretettel és vágyódással énekel, az feltölti a légkört, és mindenkit fogékonyá tesz.

Ha egy beteg elmegy az orvoshoz, nem nyugszik meg, amíg nem könyörög hozzá vagy kéri ily módon: „Kérlek, adj orvosságot!” Az orvos rokonszenve a beteg iránt sem számít, a beteg nem lesz elégedett addig, amíg nem könyörög hozzá vagy kérleli. Ugyanígy hasonlítunk mi is a betegekre, mert sok

karma terhét hordozzuk, és sokat szenvedünk a múltbeli életeink karmáitól. Tehát, amikor eljutunk a Mesterhez, és alkalunk adódik énekelni Neki, úgy kell imádkoznunk, ahogyan Guru Nanak Sahib egyik bhajanjában teszi: „Szenny tapadt ránk, és Te vagy az egyetlen, aki megtisztítasz bennünket. Nincs egyetlen jó tulajdonságunk, Te azonban minden jószág lakhelye vagy.” Ugyanígy kell imádkoznunk, amikor a Mesternek énekelünk bhajanokat. A valóságban minden bhajan ima, amellyel a tanítvány Mesteréhez fordul.

Amikor a Mester először jött el hozzám az ashramomba, egy bhajant énekeltem Neki, amelyik így szól: „Kedvező nap a mai, felvirradt jó szerencsénk, mert részesültünk szeretett Satgurunk darshanjában.” (Aj Shub Diharda E, *A Mesterek énekei*, 32. oldal) Ezt a bhajant énekeltem, mert amiről szól, valóban megtörtént, és igaz volt az életemben. Soha nem volt részem ilyen szerencsés napot átélni azelőtt, és nem voltam benne biztos, lesz-e még egyszer lehetőségem rá. Ezért neveztem azt a napot a legszerencsésebbnek, és ezért énekeltem Neki ezt a bhajant. Ugyanazon a napon énekeltem azt a bhajant is, amely így kezdődik: „Emberré válva, Isten jött el.” (Banda Banke Aaya, uo. 34. oldal), s ez éppolyan igaz volt. A Mester meghallgatta ezeket a bhajanokat, és nagy figyelemmel kísérte őket.

Amikor a Mesternek énekelünk bhajanokat, ne gondoljtok, hogy a Mester nem figyel, és ne higgyétek, hogy nincs különösebb haszna annak, ha eléneklitek Neki a bhajanokat. Ha fogékonyak vagyunk, ha elkészült a kehely, rögtön látni fogjuk és érezzük majd, mennyi mindennek lehetünk részesei ha csak a Mester kedvéért, Neki énekeljük a bhajanokat. Amikor a Mesternek énekelünk, mindig különös kegyelmet áraszt ránk, amelyet akkor fogunk érezni, ha erre fogékonyá váltunk.

Azalatt az idő alatt, amíg énekeltem a Mesteremnek, úgy adta nekem darshanját, ahogyan Kabir Sahib adta darshanját tanítványának, Dharam Dasnak...

Ugyanígy, amikor Kirpal Mester meglátogatott engem, nyíltan elmondta, keresett engem, és arra várt, hogy elmenjek hozzá a beavatásért, és menjek fel (a meditációban). Ez az oka annak tehát, hogy amikor Kirpal Mester eljött az ashramomba, azt a két dalt énekeltem, amiket említettem az előbb. Szerette ezeket a bhajanokat, és amikor sok satsangi ült előtte, azt mondtam: „Mester, legalább a mai napon add nyíltan darshanodat minden kedvesnek, hogy ne kelljen éjjel-nappal azért küzdenünk, hogy belső darshanodat megkaphassuk. Ha nem kívánsz ebben az áldásban részesíteni naponta bennünket, legalább ma add, mert a mai nap életem legszerencsésebb napja. Add nekem és minden embernek belső darshanodat, hogy mindenki megtudja, Isten egy, és nem lakozik sem templomban, sem mecsetben, sem az egyházban, hanem ott lakozik minden imádó szívében.”

Azt mondtam Neki: „Add nyíltan darshanodat, hogy a papok a templomokban, a mullahok a mecsetekben felismerhessék, Isten nem azokban az épületekben lakik velük, hanem bennünk lakozik, bennünk, Isten imádóiban.”

Ha meg akarjátok ismerni a fájdalmat, kérdezzétek a szenvedőket. Ha meg akarjátok tudni, mennyit ér egy orvos, kérdezzétek azt, akit meggyógyított, kérdezzétek a szenvedőt, akit az az orvos kezelt.

Ugyanígy, ha meg akarjátok tudni, mennyit ér a kenyér, kérdezzétek azt, aki éhes.

Ugyanígy, ha meg akarjátok tudni, mennyit ér a Mester, kérdezzétek azt, aki ismeri a Mester értékét, és aki a lelkét egészen az örök otthonig vitte fel. Csak ő tudja elmondani, milyen erő a Mester, milyen tulajdonságai vannak, mennyire

kell tisztelnünk és nagyra értékelnünk Őt. Csak ő tudja elmondani mindezt, mert megismerte a Mester igazi dicsőségét.

Amikor tehát bhajanokat énekelünk a Mesternek, csak alázat és szeretet legyen bennünk, hogy minden egyes sor, amit Neki elénekelünk, hozzá intézett imánk lehessen.

Sokszor énekelem a bhajant, ami így szól: „Ó lélek, itt az újesztendő, ébredj tudatára az Úrnak, (mivel) ha nem végzed a Simrant, csak megbánásban lesz részed.

Még ha több millió vagy több milliárd évig élsz is, végül meghalsz.

Csak akkor szabadulsz meg Yama csapdájából, ha a Mester bhajanjait énekeled.

Ha elfelejted a Naamot, rengeteget fogsz szenvedni. Fejfel lefelé lógatva megnyúznak.

Mikor nyersz bocsánatot a vétkeidért, és válsz alázatossá a Satguru iránt?

Mikor tér vissza a bűnös, rossz tulajdonságokkal teli elméd az otthonába?

Ajaib azt mondja – Meditálj Kirpal Naamján, máskülönben csak megbánásban lesz részed.” (Charde Chet, uo. 46. oldal)

Amikor a Mesternek bhajanokat éneklünk, csorduljon túl bennünk a szeretet.

3.

A Mester iránti önfeláldozásról

Nanak mondja: „Naponta százszor feláldozom magam a Mesterért.” Mondanál néhány példát arra, hogyan áldozhatnánk fel magunkat a Mesterért?

Tegyetek meg mindent, amit a Mester mond. Akkor nem is merül fel a kérdés, hogyan áldozzuk magunkat a Mesternek naponta százszor. Naponta milliószor is odaadhatjuk magunkat. Áldozd a vagyonodat, a testedet, az elmédet, mindenedet a Mesternek, és így szentelsz Neki mindent. Mégis, mi történik? Mi, emberek feláldozzuk a vagyonunkat a Mesternek, de alig akad olyan, aki elég szerencsés ahhoz, hogy az elméjét adja oda Neki. Amikor az elménket feláldozzuk a Mester lábánál, minden gondunk megszűnik, mert minden gonoszság gyökere az elméből ered. A feleség odaadhatja testét férjének, de az elméjét soha. Ugyanígy, mi is odaadhatjuk a testünket a Mesternek, de az elménket nem adjuk oda, ezért nincs hasznunk a Mester jelenlétéből.

Aki elért valamit ezen az Ösvényen, csak úgy érte el azt, hogy önmagát áldozta fel a Mesternek. És amit a Mesternek fel kell áldoznunk, az az elménk, mert az elme az egyetlen fal a Mester és miközöttünk.

Gyakran mondom, hogy mindig olvassátok el, és énekeljétek a tökéletes Mesterek bhajanjait, mert a tökéletes Mesterek által írt szavak a saját Mesterükért való lemondással és az irántuk való vágyódással telítettek, és ebből nagyon sok válik a hasznunkra. Az idézet, amit Guru Nanaktól vettél, akkor íródott, amikor Guru Nanak a Mesternek szentelte magát, és felismerte azt, hogy a Mester tulajdonában van az az erő, amivel sok embert egyetlen pillanat alatt Istenné változtathat.

Ha a Szent Satguruk történetét olvassuk, láthatjuk, csak azért kapták meg Mesterüktől a szellemiség koronáját, mert önmagukat áldozták fel Nekik. Mesterük őbennük lakozva, minden bőséggel és gazdagsággal megáldotta őket csak azért, mert áldozatot hoztak, és egyszerűek maradtak.

Mindig mondom azt is, amíg Daswan Dwart el nem éritek, ne írjatok szellemi énekeket, mert szavaitokban, azokban a bhajanokban vagy énekekben nincs meg a lemondásotok, áldozatotok vagy meditációtok éltető árama. Ezért ezeknek a szavaknak nincs hatása azokra az emberekre, akik olvassák vagy hallják bhajanjaitokat. Mert ami a szívekben lakozik, ugyanazt hordozzák a szavak. A szívetekben vágy, harag, mohóság, kötődés és egoizmus van, és mivel ezeknek a szenvedélyeknek a tüze ég bennetek, arra is ugyanezek a szenvedélyek fognak hatni, aki olvassa vagy elénekli a bhajanotokat.

Guru Nanak készített egy kövekből és kavicsokból álló ágyat, amelyen tizenegy évig meditált. Éhségtől és a szomjúságtól szenvedett, magát a Mesternek áldozta. Csak ekkor ismerte fel a mindenható Urat. De még ennyi (áldozat) és annyi meditáció után is mit olvashatunk írásaiban? Azt mondja Guru Nanak: „Ó, Uram, a (szavak) ismétlésével, vezekléssel és teljes önmegtartóztatással sem ismertem fel semmit. Szegény voltam, még azt sem tudtam, mi a seva értéke és módja. Nanak

mondja: súlyos karmáim vannak. Imádkozom hozzád, hogy óvd meg becsületedet, mert lábadnál találtam menedéket.”

Egyszer egy nyugati ember Sawan Singh Mestertől kapott beavatást. A beavatás másnapján megírta Sawan Singh Mesternek, hogy semmilyen tapasztalást nem nyert, és nem halad előre. Sawan Singh azt mondta: „A nyugati emberek – a legtöbben közülük – nem fordítanak gondot arra, hogy keményen dolgozzanak, és erőfeszítéseket tegyenek valamiért, mindig az eredményre vágnak anélkül, hogy megdolgoztak volna érte.”

Guru Nanak tizenegy évig ült kőből és kavicsból készült ágyn, és meditált. Éhség és szomjúság gyötörte, elszenvedte a világi emberek bírálatát és gúnyolódását. Sok ember kísértetnek hívta, mások démonnak. Nagyon csúnya szavakkal illették őt. De még akkor is, amikor ilyen sokat szenvedett, mit mondott Mesterének? Így szólt hozzá: „Ó, Mester! Én nem tettem semmit! Semmire sem voltam képes. Minden ami történt, csak annak köszönhető, hogy menedékre leltem lábadnál, és Te kegyelmet záporoztál rám.”

4.

Az alázat fejlesztése

*A sevadaroknak tartott beszédből,
Shamaz Retreat, 1985. május 8.*

Annak, hogy miért írok olyan sok új bhajant, az az oka, hogy veletek emberekkel megértessem ezeknek a bhajanoknak a segítségével, ki a Mester, és milyen alázat fejlődik ki azokban, akik a Mestert kinyilvánítják magukban. A Mesternek az a tanítványa, aki befelé lép, és ott mindent megvalósított, bűnösnek érzi magát a Mester előtt, és a Mester előtt mindig bűnösnek és vétkesnek mondja magát.

A nyelvet (amelyen a bhajanok íródtak) nektek embereknek nehéz olvasni, de azt hiszem, ez a nehézség voltaképpen áldás, mert azzal, hogy megpróbáljátok elolvasni és elénekelni a bhajanokat ezen a nyelven, egyre többet és többet gyakoroltok majd, és egyre többet és többet fogtok olvasni. Végül később érzéseitek is hasonlóvá válnak (azokhoz az érzésekhez, amelyekben a bhajanok íródtak), és ugyanazt az alázatot fogjátok tapasztalni magatokban.

Rítusokat és szertartásokat végeztem, és a bhajanokban semmit sem mondtam, aminek mendemonda lenne az alapja. Azokról a dolgokról próbáltam beszélni, amelyeket megtapasztaltam és megcselekedtem. Remélem tehát, hogy amikor sat-

sangot tartotok vagy más alkalommal, amikor világi munkáitokkal foglalatostok, legalább egy-két sorára emlékeztek annak a bhajannak, amelyet könnyebben megjegyeztetek vagy erre alkalmasabbnak találtatok, mert ez sokat segít a meditáció végzésében. Az egyik bhajanban azt mondtam: „Csak akkor szabadulsz meg Yama csapdájából, ha a Mester bhajanjait énekeled.” Ha szerettek valakit, annak szavai maguktól jönnek ajkaitokra. Nem szükséges erőfeszítést tennetek azért, hogy emlékezzetek azoknak a szavaira, akiket szerettek, hiszen tudjátok, a mérleg nyelve arrafelé billen, ahol nagyobb a súly. Ugyanígy, ha emlékeztek a Mesterre, illetve a Mester szavaira és kijelentéseire, akkor a Mester szeretete magától fog fejlődni bennetek.

Igazi szeretet és igazi alázat csak akkor születik bennünk, ha befelé lépünk. Kívül nem tudunk valódi alázatot és szeretet kifejleszteni magunkban, mert nem tudhatjuk, mikor csap be az elménk. Gyakran mondtam, ha van egyáltalán ellenségetek a világban, az egyedül az elménk. Kegyelmet záporozva ránk, Isten először emberi testet adott, azután még több kegyelmet záporozva a Mesterek és Szentek társaságába vitt. A Mester kegyelméből kaptuk a Naam beavatást, és most, hogy Ő tart a karjában minket, fejlődünk a szellemiségben. A szellemi fejlődésnek ezen az ösvényén ha van egyáltalán akadály, az az elménk. Minden más akadályt könnyedén eltávolíthatunk, de ez az egyetlen, ami köztünk és a Mester között áll. Ha nem távolítjuk el ezt az akadályt, akkor nem fejlődhetünk a szellemiségben.

Arról is beszéltem azonban, hogy a Simran és a Shabd ereje nem kisebb, mint az elméé. A tanítványnak mindig a Mester segítségével és erejével kell végeznie teendőit, mert a Mester, aki a beavatást adta, mindig vele van. A tanítvány soha nem gondolhatja azt, hogy a Mestere, aki beavatta őt, különbö-

zik, vagy távol van tőle. A Mester sohasem távolodhat el a tanítványtól. Mindig tanítványában lakozik. Addig, amíg az érzékszervek és az elménk örömeire vágyunk, a fátyol mögött ül, de amikor minden élvezettől megszabadulunk, és amikor már nem kötődünk azokhoz, akkor felemeli a fátylat, és olyan tisztán láthatjuk őt, akár a saját tükörképünket.

5.

Hogyan áradhat a kegyelem?

A bhajanok éneklése előtt tartott beszéd 1987. júliusában, Bangalore-ban

Mindig csak azokat a bhajanokat énekeljétek, amelyeket már begyakoroltatok, hogy a többi kedves tudjon követni benneteket az éneklésben. Sok lelkesedés, vágyódás van a bhajanokban. A bhajanok jelentősége és fontossága nektek embereknek azért nagyobb, mert nem az anyanyelveteken szólalnak meg. Emiatt jelentősebb erőfeszítést kíván kívülről való megtanulásuk. Amikor újra és újra eléneklitek őket azért, hogy ne kövessetek el hibát, újabb lehetőségek nyílik elolvasni a Mester szavait, aminek nagy haszna van.

A tökéletes Mesterek a bhajanok írásával mindig hálájukat fejezték ki saját Mesterüknek. Csak a tökéletes Mesterek tudják, milyen erővel rendelkezik a Mester, és hogy ki Ő valójában. A tökéletes Mesterek mindig egy hatalmas óceánhoz hasonlítják Mesterüket, önmagukat pedig alacsonyabb rendű lényhez, aki ebben az óceánban él. A Mester ennek az óceánnak kicsiny lényeként mégis azt mondja: „Nem mérhetem fel, milyen mély ez az óceán, és nem érthetem meg, milyen nagy a Mesterem”. Az óceánban él, de még ha mindentudó is, alázattal mondja: „Nem foghatom fel, ki a Mester valójában”. A

Mesterek bhajanjai tehát hálájuk kifejeződése saját tökéletes Mesterük iránt.

A tökéletes Mesterek nem azért írják bhajanjaikat, és nem azért beszélnek, hogy az emberekre hatást gyakoroljanak. A valóságban a bhajanok kegyelmet záporoznak minden lélekre – így is árad a kegyelem –, de nemcsak emberi lényekre, hanem más teremtményekre, madarakra és állatokra is árasztják kegyelmüket a Mesterek. Mivel minden bhajan a Mesterek szívének hangja, nagyon nagy hatást gyakorolnak ránk. Azok, akik a tökéletes Mesterek által írt bhajanokat oly sok szeretettel és vágyódással éneklük, isteni mámort és kegyelmet kapnak a Mestertől. Ezek az énekek nagyon nagy hatást gyakorolnak az emberekre. Azok, akik a Mester szavainak dallamát hallgatják, és azok, akik éneklük a bhajanokat, nagyon sok jótéteményt kapnak.

Gyakran beszéltem azokról az időkről, amikor bhajanokat énekeltem szeretett Mesterem előtt. Mivel nagyon szerettem bhajanokat énekelni Neki, ez szokásommá vált, de hogy lehetőségem lett erre, az az Ő kegyelmének köszönhető. Énekeltem Neki bhajanokat anélkül is, hogy az engedélyét kértem volna, és ezeknek is nagyon örült. Sokszor könnybe lábadt a szeme, ha a Mesterére emlékezett. És sokszor, amikor hallgatta azokat a bhajanokat, amiket énekeltem Neki, olyan boldog lett, mint az esőmadár, amikor megérzi, hamarosan esni fog az eső. Ugyanígy, amikor hallgatta ezeket a bhajanokat, Mesterére emlékezett. Könnybe lábadt a szeme, és nagyon boldog volt.

Kedveseim, az egészséges ember nem tudja, mit jelent betegnek lenni, csak a beteg érzi, milyen nehéz a betegséget elviselni, és mi is az a betegség. Ugyanígy kedveseim azok, akik látták és megértették a Mestert, csak azok tudják, ki is Ő, és mit jelent a Mester szeretete.

6.

Kinek az imádatát végezzük?

Bhajan éneklés alatt tartott beszéd,

1987. október 1., Rajasthan

Amikor ez a hang elhagyja ajkainkat, és ugyanez árad ki a szívünkől, azaz, amikor az van bennünk, hogy a Mesterünk mindenütt ott van, a vizekben, a földön és az égen, amikor azt érezzük, létezett kezdetben, létezik a jelenben, és létezni fog a jövőben is, amikor felismerjük, hogy Ő az egyetlen támaszunk, az Ő védelmében ébredünk és térünk nyugovóra, bármi történik ebben a világban, az Ő támogatásával történik, és az Ő védelmén kívül nincs semmi más ezen a világon – amikor felismerjük ezt a szívünkben, és ennek adunk hangot, akkor nyilvánítja ki Magát bennünk teljes dicsőségében a Mester, akitől a beavatást kaptuk, és aki bennünk lakozik. A beavatás alkalmával Shabd-alakjában a Mester már bennünk van, de ha nincs bennünk igaz szeretet és áhítat iránta, ha nem szeretjük Őt őszintén, nem jelenik meg előttünk. Amikor a gyermek játszik, az édesanyjának nincs gondja rá, de amikor a gyermek abbahagyja a játékot, és anyja után sír segítségére vágyva, az édesanya azonnal felhagy munkájával, és gyermekéhez siet. Ugyanígy, amikor felhagytunk azzal, hogy a világtól várunk

támaszt, és élvezetekbe, örömökbe merülünk, és Istentől csak Őt magát kérjük – amikor már csak a mindenható Isten imádatát végezzük, aki bennünk lakozik –, akkor a mi gyönyörűséges és szeretett Urunk sem tud ellenállni, Ő is otthagyja minden munkáját, amivel éppen foglalatoskodik, és a megmentésünkre siet. Kinyilvánítja magát bennünk.

A Mestere iránt érzett háláját egy tanítvány írásaiban vagy cselekedeteivel tudja csak kifejezni. Ezekben a bhajanokban megpróbáltam szeretett Kirpal Mesterem iránti hálámat kifejezni. Ami a szívben, az az ajkon vagy a toll hegyén. Ezekben a bhajanokban megpróbáltam elmagyarázni, milyen hatalmat jelentett a szeretett Úr, a legfőbb Atya, Kirpal, és kegyelme hogyan tett mindent lehetővé.

Azt is megpróbáltam érzékeltetni, hogyan válik egy tanítvány alázatossá, nagyon kicsinnyé, amikor felismeri Mesterét, amikor a Mester kinyilvánítja benne Önmagát, és hogyan válik az ilyen tanítvány számára a Mester magasztossá. A Mester valóban a legmagasztosabb, legfennköltebb lény, de a tanítvány csak akkor válik alázatossá, amikor felismeri Mesterét, amikor a Mester kinyilvánítja magát benne, mert ekkor látja a Mester valódi dicsőségét. Amíg a Mester alakja nem jelenik meg bennünk, intellektusunk tisztátalan marad, távlataink pedig korlátozottak. Korlátolt látásmódunkkal csak kis részét foghatjuk fel a Mester dicsőségének.

Swami Ji Maharaj elmondta, hogyan kell elmennünk Mesterünk ajtajához, és sírnunk a Mester előtt. Azt mondta: „Ahogyan a koldus zörgeti az ajtókat alamizsnáért, ugyanúgy kell a Mesterhez járulnunk.”

A koldus ajtóról ajtóra jár, nem megy oda az emberekhez, hogy megkérdezze tőlük, adnak-e neki valamit vagy sem. Nem támaszt feltételeket a nemes lelkű embereknek azzal, hogy megáldja őket vagy Isten nevében könyörög hozzájuk, ha adnak neki valamit. Az ő dolga az, hogy ajtóról ajtóra járva, az

embereket Isten nevében készítse (adakozásra), megáldja őket Isten nevében, az ajtóban várjon a ház népére, és elfogadja tőlük azt, amit adni kívánnak neki.

A ház urának döntésétől függ, ad-e valamit a koldusnak, ha igen, mennyit és mikor. A koldus nem szabhat feltételeket. Nem mondhatja azt, kérlek, siess, már így is elkéstem. Az ő dolga mindössze az, hogy az ajtóhoz menjen, és várakozzon ott csendben és türelmesen anélkül, hogy bármiféle eredményt elvárjon. Tudja, a ház ura az adakozó, és akkor ad, amikor akarja, azt adja, ami neki tetszik. Ezért jár ajtóról ajtóra a koldus – van ahol megszánják, de akad olyan hely is, ahol nem kap semmit sem.

Ugyanígy, amikor a Mester ajtaja elé ülünk, az elménknak a koldushoz hasonlóan kell cselekednie. Amikor a Mesterhez megyünk, nem szabad feltételeket szabnunk, nem mondhatjuk Neki, elvégzem a meditációt vagy követni foglak, ha meggyógyítasz vagy állást biztosítasz a számomra. Úgy kell odamennünk, mint a koldus, le kell ülnünk a Mester ajtaja elé, és türelemmel, szeretettel elvégezni azt a munkát, amit adott nekünk. A Mester dolga az, hogy eldöntse, mikor árasztja ki kegyelmét ránk. Nem kérdezhetjük, nem mondhatjuk Neki, Mester, kérlek, siess; vagy: miért nem adsz hamarabb. Ő a legmagasztosabb adakozó, és Ő tudja, mennyit adhat elvégzett imádatunk szerint.

Swami Ji Maharaj mondja: „Kedveseim, sajnálom, hogy ti emberek, nem változtattátok elméteket a kolduséhoz hasonlóvá. Ez az oka, hogy nincs hasznatok abból, nem válik előnyötökre az, ha a Mesterhez mentek.”

Tudjátok, mit cselekszünk, amikor eljutunk a Mesterhez? Elmegyünk a Mesterhez, meditálunk, de rendszerint mindig marad bennünk valamilyen vágy, amit szeretnénk, ha teljesülne. Vagy azt kívánjuk, ne legyenek egészségi problémáink vagy azt, legyen világi vagyunk, de soha, egy alkalommal

sem ismerjük fel, ki az, aki megteremti ezeket a vágyakat. Tudjátok, ki teremti meg ezeket a vágyakat? Az elménk. És kit kérünk arra, hogy teljesítse ezeket a vágyakat? Azt akarjuk, hogy a Mesterünk teljesítse azokat. Amikor tehát azt kívánjuk, hogy a Mesterünk teljesítse a vágyakat, amiket az elménk megteremtett, gondoljátok csak meg, kinek az imádatát végezzük. A mindenható Isten imádatát végezzük a lélek megszabadításáért? Vagy olyan imádatot végzünk, ami az elménknek kedves?

Nem értjük meg, hogy a Mester Shabd-alakja, aki bennünk van, mindenről tud, és megad bármit, amire szükségünk van. Ahelyett, hogy a Shabd Mesterben hinnénk, mindig azokat a dolgokat igyekszünk elvégezni és követni, amiket az elménk diktál. És ahelyett, hogy az elménk fölött uralkodnánk úgy, ahogyan a Mester tanácsolja, arra próbáljuk rávenni a Mesterünket, amit az elménk mond. Hogy lehetnénk akkor sikeresek? A Szentek és a Satguruk nem úgy cselekednek, ahogyan az emberek. Ők kinyilvánították magukban a Mester Shabd-alakját, és bármi történik velük a Mester akarata szerint, boldogan elfogadják azt. Nem hagyják, hogy az elméjük valamilyen vágyat teremtsen bennük, és nem kérik arra a Mesterüket, hogy az elméjük vágyait teljesítse.

Szünet, egy másik bhajan eléneklése után.

Köszönetet mondok az isteni Kirpálnak, aki megadta annak áldott lehetőségét, hogy dicséretét énekeljük.

7.

Ima a bhajanokban

1989. március 24-én, Rajasthanban tartott beszéd

Nagyon hálás vagyok szeretett Kirpal Urunknak, aki a bhajanok éneklésével ilyen egyszerű lehetőséget adott arra, hogy könnyörögjünk és imádkozzunk előtte.

A Negatív Erő teremtése olyan természetű, hogy senki nem tudja, milyen rossz karma miatt szenved vagy milyen jó karmák jutalmát és kényelmét élvezheti. Mert ha tudtuk volna, milyen rossz karmákért szenvedünk, ha tudtuk volna, milyen jó karmák jutalmát és kényelmét élvezhetjük ezen a világon, akkor mindig csak jó karmákat hoztunk volna létre, és soha nem kellett volna a rossz karmákat elszenvedni. A Negatív Erő teremtése azonban olyan természetű, hogy nem vagyunk tudatában múltbeli karmáinknak, nem tudjuk, miért szenvedünk vagy miért élvezhetjük a kényelmet.

Szeretett Mesteréhez imádkozva, Swami Ji Maharaj így szólt: „Ő szeretett Úr, amikor azt mondjuk, a menedékedbe jöttünk vagy odaadtuk magunkat Neked, mindez csak külsőség, mert az elménk olyan makacs, hogy nem akarja belül kimondani azt, ami ajkunkról elhangzik. Ha az elménket kényeszeríteni tudnánk arra, hogy kimondja ezt szeretett Urunknak, akkor elérhetnénk célunkat.” Szerencsések azok a lelkek, akik

szeretett Urunk előtt ülve, a Mester Shabd-alakjához imádkozva énekelnek a Mester jó tulajdonságairól, meg tudják gyónni rossz tulajdonságaikat, hibáikat a bhajanokon keresztül, amelyeket a tökéletes Mesterek írtak. Azok a lelkek nagyon szerencsések, akik képesek arra, hogy elénekeljék ezeket a bhajanokat a Mesternek, és így imádkozzanak hozzá: „Ó Urunk, csak rossz tulajdonságaink vannak, és sokat szenvedtünk, mert a karmák okozta csapások kemények. Most, amikor lábadnál menedékre leltünk, arra kérünk, záporozz ránk kegyelmet.”

Tehát, kedveseim, azok, akik a bhajanokat így tudják elénekelni, nagyon szerencsések, és mert szeretett Urunk kegyelme túlárad, amikor ilyen imával fordulunk hozzá, biztos vagyok benne, hogy megbocsát, ha egyenként számba vesszük hibáinkat, és bocsánatáért esdeklünk.

8.

A bhajan legyen imád

Bhajan éneklés után tartott beszéd,

1989. július, Bangalore

Minden bhajan, amit elénekeltetek, szeretetteljes és kedves volt. Remélem, hogy a lelkesedés, amivel a bhajanokat énekeltek, a szívetekből szól. A bhajanok minden sora fakadjon szeretetből. Úgy kell imádkoznunk szeretett Mesterünk előtt, akár a beteg könyörög orvosához, azt mondván, eljöttem hozzád, kérlek, kezelj engem. Így imádkozzatok a mindenható Istenhez, így könyörögjete hozzá: Ajtód elé járultunk, javíts állapotunkon.

A valóság ez: az anyagi síkra elmúlt életeinkben elkövetett bűneink miatt jöttünk, és azért, mert jó karmát is szereztünk. Azért küldettünk ebbe a világba, hogy elszenvedjük rossz karmáink következményeit, és élvezzük jó karmáink gyümölcsét. Itt azonban senki nem lehet maradandóan elégedett akkor sem, ha jó karmáinak gyümölcsét élvezzi, nem is beszélve arról, hogy elégedettséget egyáltalán nem teremt, ha a rossz karmák következményeit kell elszenvedni. Tudjátok, itt mindenki boldogtalan. Azt is tudjátok, mi a múltbeli jó karmáink eredménye: ha a múltban jó karmát hoztunk létre, jó az egészségünk,

jó családba születünk, szellemi képességeink jók, világi életünk zavartalan. Ha rossz karmát hoztunk létre, szegénységbe születünk, és mindig vannak problémáink. Életünk nyomorúságos ebben a világban. Sem az nem boldog itt, aki a múltban rossz karmát hozott létre, sem az, aki jót. Csak azok boldogok, akik a Naam meditációját végzik, és akik visszaviszik lelküket az igaz otthonba. Amikor tehát a bhajanokat énekeljük, minden sornak, minden szónak a szívünkéből kell áradnia, és azzal a tudattal kell énekelnünk, hogy ezt az imát szeretett Urunk előtt imádkozzuk.

Csak aki szomjas, értékeli a vizet. Kabir Sahib mondta: „A szomjas ember megbecsüli a vizet, az azonban, aki nem szomjas, nem fog vizet inni még akkor sem, ha teli vödörrel viszik neki. Nem értékeli, nem becsüli meg a vizet. De aki szomjas, könyörög a vízért, s nagyon megbecsüli azt.”

Ha tehát felismerjük, hogy elvesztettünk valamit – elvesztettük szeretett Urunkat, aki nincs távol tőlünk, hanem bennünk van, de nem tudjuk, hol tartózkodik, és nem tudjuk, hogyan lépünk vele kapcsolatba –, ha tehát rájövünk, hogy szeretett Urunkat veszítettük el, és a Mester az egyetlen, aki segíthet újra kapcsolatba lépni az elvesztett Úrral, és Ő az, aki valóban eggyé olvaszthat vele, akkor fogjuk értékelni a Mestert.

Amit éppen most énekeltek – „Az egész világban vándoroltam, de nem találtam menedéket” –, nagyon illik a sorsomra. Tudjátok, gyakorlatiasan éltem az életemet. Istent keresve sok és különféle társaságot, vallási közösséget meglátogattam, de nem leltem támaszra sehol, amíg a szeretett Kirpal Úr lábához nem ülhettem. Csak akkor leltem menedékre, amikor Kirpallal találkoztam, és akkor ismertem fel, hogy a mindenható Isten bennem van, de tőlem még elkülönülten. Csak Kirpal Úr kegyelmének köszönhető, hogy Istennel találkozhattam, ezért becsülöm Őt annyira. Ha felismernénk, hogy

a mindenható Isten bennünk van, de csak a Mester által ismerjük fel Istent, akkor valóban nagyra becsülnénk a Mestert.

A tegnap esti satsangon elmondtam, ha abban az áldásban részesülünk, hogy Mesterünk van, aki tesz értünk valamit, és ha megértjük a kegyelmét, árássa el szívünket a Mester iránt érzett hála, és soha ne rejtjük el a Mester dicsőségét. Amikor a Mester tett értünk valamit, mindig hálásnak kell lennünk Neki, és mindig értékelnünk kell azt, amit értünk tett.

9.

Szívünkől szól a bhajan

Bhajan éneklés után tartott beszéd,

1990. január 13., Bombay

Remélem, mindannyiunknak hasznára vált ez az értékes alkalom, amelyet Kirpal Úr teremtett számunkra, hogy Rá emlékezzünk. Minden Szent és Mester a maga módján fejezte ki szeretetét és háláját saját Mestere iránt. A bhajanok azzal a szeretettel és hálával telítettek, amit a Szentek Mesterük iránt éreztek, így tehát, ha elénekeljük őket, mi is kifejezzük szeretetünket és hálánkat a Mesternek azért, amit értünk tett. Miközben bhajant énekelünk, mindig alázatosnak, szeretetteljesnek és hálásnak kell lennünk a Mester iránt.

Ha a Mesterekhez megyünk, és azt mondjuk, ó Mester, Te vagy a leghatalmasabb, a legmagasztosabb, a Mindenható és ehhez hasonlókat, nem fognak neki örülni, és nem engedik meg, hogy ilyeneket mondjunk. És ugyanígy, ha azt mondogatjuk Nekik, bűnösök vagyunk, nyomorultak vagyunk, és ilyen megjegyzéseket intézünk hozzájuk, nem értékelik ezt sem, és nem bátorítanak arra, hogy újra és újra ezt mondogassuk. A bhajanok éneklése tehát egyfajta kifejezőmódja annak, mit érzünk a szívünkben a Mesterek iránt, milyenek ismerjük

őket, és milyenek ők valójában. A hála kifejezésére és a Mester dicsőítésére a bhajan nagyon jó lehetőséget teremt. Ugyanakkor jó módja annak, hogy elmondjuk a Mesternek, bűnösök vagyunk, elnyomottak és szerencsétlenek, ezért kérjük, záporozzon ránk kegyelmet.

Köszönetemet fejezem ki Kirpal Gurunak ezért a különleges alkalomért. Észre sem vettem, hogy elszaladt az idő, míg dicsőségét és a bhajanokat énekeltük.

10.

A hely, ahová a Mester
letelepedhet

1992. január 9-én, Bombayben tartott beszéd

Mindannyiótokat üdvözöllek itt az isteni Sawan és Kirpal nevében. Nagyon boldog vagyok, hogy láthatlak benneteket, kedveseim. Tudjátok, amikor egy birkózó egy másik birkózóval találkozik, milyen boldog lesz. És ahogyan a kábítószerest boldoggá teszi egy másik kábítószeressel való találkozás, ugyanígy lesz boldog egy satsangi, ha egy másik satsangival találkozik. A Mesterek mindig nagyon örülnek, ha satsangikat, tanítványokat láthatnak. A satsangik mindig emlékeztetik az elménket azokra a tanításokra, amelyeket szeretett Mesterünktől kaptunk. Ezért vagyok most olyan boldog itt, és nagyon örülök, hogy a meditációban veletek együtt ülhetek.

A Sant Mat nem az elme, a szellemi képességek vagy a magyarázatok ösvénye, hanem a gyakorlásé. A befelé lépés ösvénye, a mindenható Istennel való találkozás ösvénye.

Ha létezik igazán tökéletes szentírás vagy tökéletes könyv, az maga a mindössze hatlábnyi emberi test. Csak miután beléptünk ebbe az emberi testbe és olvastuk ezt a szentírást, akkor ismerjük fel az igazságot, és csak akkor találkozunk szeretett Urunkkal.

A Mesterek világra jövetelének célja csak akkor teljesedik be, ha parancsaik szerint élünk, s csak azután, ha beléptünk ebbe az emberi testbe, elolvastuk ezt a szentírást, és találkoztunk a mindenható Istennel. Csak akkor teljesedik be a Mesterek eljövetelének vagy a nekünk átadott tanításaiknak célja.

Kabir Sahib mondja, hogy az egyetlen igazság belépni az emberi testbe, és megkapni a Naam gyöngyszemét. Ez az egyetlen igazság, és csak akkor ismerhetjük fel ezt, ha befelé léptünk.

Kedveseim, a Szentek nem mondják, hogy olvasni nem jó dolog. Valójában, ahogyan Kirpal Singh Ji Mester mondta, ha az a Szent, aki elvégezte a meditációt, iskolázott, és megismerte világ dolgait, annak tanultsága ékesség, olyan, mintha virágfüzért viselne a nyakában. Tehát nem mondják azt, hogy a tudás vagy a világi ismeretek szerzése rossz dolog. Azt azonban mondják, azért hogy felismerjük a végső igazságot, nélkülözhetetlen az emberi test laboratóriumába belépni.

Emlékszem azokra az időkre, amelyeket Baba Bishan Das mellett töltöttem, aki az első két név ismeretébe avatott be. Nabha államának királyi családjából származott, ez az ország valamikor nagyon gazdag volt. Baba Bishan Das művelt, tanult ember volt, de amikor Mesteréhez, Baba Amolak Das-hoz ment, arra gondolt: „Ha Baba Amolak Dasnak könyvekről vagy ehhez hasonló dolgokról próbálnék beszélni, az helytelen lenne. Miért ne lennék inkább alázatos és szegény, hogy elnyerjem az imádat valódi gazdagságát, amit Baba Amolak Das birtokol”. Ő tehát azt mondta: „Amikor elmentem Baba Amolak Dashoz, csak annyit mondtam: Mester, vigyél el engem ebből a pokolból.” És Baba Amolak Das imádatának minden bőségét – Önmagát a második síkig tökéletesítette –, átadta Baba Bishan Dasnak.

Tehát kedveseim, e Mesterek kegyelméből nyílt alkalom arra, hogy megnyerjem az életem. Csak az Ő kegyelmük-

ből váltam képessé arra, hogy beteljesítsem az életemet. Nem lettem békességre a gazdagságban vagy más dologban. Csak a kegyelmükkel nyerhettem el a békességet, és tehettem teljessé az életem. Sok emberrel találkoztam, szegényekkel és gazdagokkal is, de soha nem találkoztam olyannal közülük, aki elégedett lett volna. Csak azok elégedettek, akiknek a Naam megadatott. A békesség a Naamban van, és egyedül azok lehetnek elégedettek, akik a Naamon meditálnak.

Köszönöm szeretett Mesterünknek, hogy megáldott annak lehetőségével, hogy dicséretét énekelhessük. Ma tehát bhajanokat fogunk énekelni. Minden bhajanotok kedves, szeretetteljes, és nagyon kedvelem őket. Bárki, akinek tetszik, énekelhet bhajant, csak kérem, előtte jelentkeztek. [Amikor Sant Ji szól, kezdhetitek], akkor mondjátok meg azt az oldalszámot, ahol a bhajan található, hogy a többiek is veletek énekelhessenek.

Miközben az utolsó néhány mondatot fordítják, sok kéz emelkedik a levegőbe. Sant Ji szívből nevet.

Kezdetben, amikor mind a spanyolul, mind az angolul beszélők, az észak-amerikaiak eljöttek a rajasthani ashramba, tudjátok, a dél-amerikaiak vagy a spanyol ajkúak olyan nagy lelkesedéssel énekeltek a bhajanokat, hogy mindig többet és többet szerettek volna énekelni. Most újra alkalmam van együtt látni a kedveseket, és bizonyára észrevettétek, hogy amint azt mondtam, emeljétek fel a kezeteiket, ők mindannyian jelentkeztek. Nagyon boldog vagyok ennyi lelkesedés láttán.

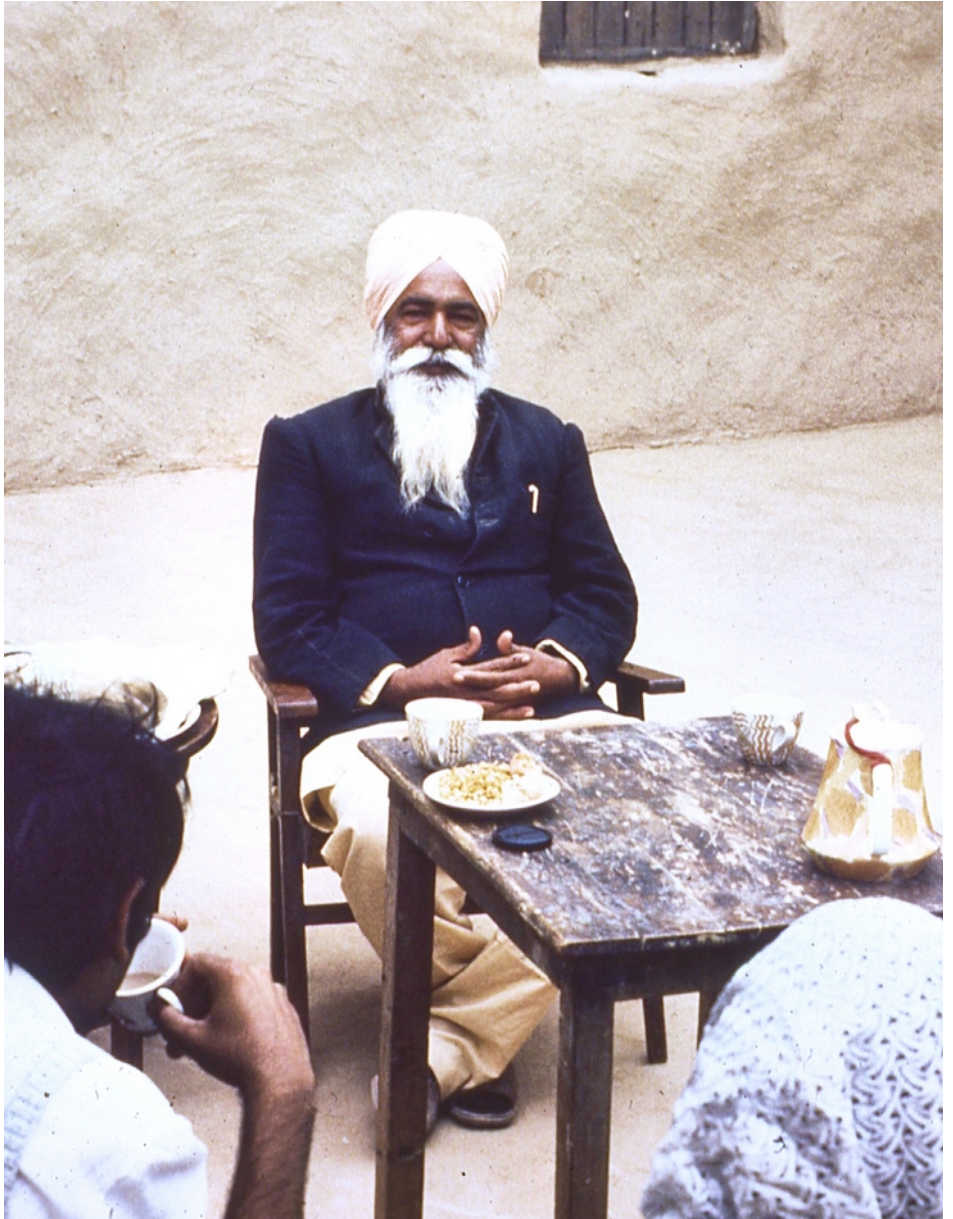
Az első bhajan, az Aj Shub Diharda E után – „Kedvező nap a mai, felvirradt jó szerencsénk, mert részeseitünk szeretett Satgurunk darshanjában” – Sant Ji a következőket fűzte az énekhez:

Szeretett Kirpal Mesterünk életének huszonöt évét azzal töltötte, hogy a világ sok, távolabbi vagy közelebbi helyét meglátogassa, és átadja az üzenetet a lelkeknek, térjenek haza. Ebben a bhajanban pontosan erről esik szó – hogyan kereste fel azokat a helyeket, ahol a hozzá tartozó lelkek voltak. Aki a Rá való emlékezésben ült, és vágyódott utána, elment ahhoz, hogy annak a léleknek a szomját oltsa. Igaz az, hogy mielőtt személyesen találkoztam volna a szeretett Kirpal Singh Mesterrel, nem találkoztam senkivel sem, aki bírálta vagy dicsérte volna Őt. Nem hallottam semmit sem Kirpal Singh Mesterről, mielőtt személyesen találkoztam volna vele. Csak a kegyelmének köszönhető, hogy engem választott, és Delhiből megtette az 500 kilométeres utat addig a helyig, ahol laktam. Mielőtt eljött volna hozzám, elküldte az egyik kedvest azzal az üzenettel, hogy várakozzam az ashramomban, mert a Mester úton van. Tudta, hogy hol és ki ül a Rá való emlékezésben, és Ő maga talált rám. Tudjátok, gyerekkorom óta megvolt az a szokásom, hogy Isten emlékezetében üljek, és várjak Rá.

Ezt a bhajant, amelyet a kedvesek éppen most szólaltattak meg, akkor énekeltem, amikor szeretett Mesteremmel, Kirpal Singhgel először találkoztam életemben. Amikor tehát a kedvesek ezt a bhajant éneklik, emlékezetembe idézik azt a pillanatot, azt az első pillanatot, amikor szeretett Urammal találkoztam. Ha elolvassátok ezt a bhajant, minden szó mögött száz és száz rejtett titokra lehettek.

Gyakran beszéltem arról, hogy soha nem tettem fel kérdéseket szeretett Mesteremnek. Amikor találkoztam vele, így szóltam hozzá: „Mester, nincs semmilyen kérdésem, amit feltehetnék. Úgy állok előtted, mint egy ártatlan lány, és semmi más nincs bennem, mint az, hogy gyerekkorom óta várakoztam Rád, és a Rád való emlékezésben ültem. Az elmém és a lelkem üres, és nincs kérdésem, nem tudom, miről beszéljek, és mit kérjek tőled.” Hallva ezt, Kirpal Singh Mester így válaszolt:

„Ezt az utat csak azért tettem meg, mert megláttam üres elmédet és lelkedet. Sokan vannak körülöttem, akik az értelem bajnokai, akik az elméjükkel kelnek birokra, és olyanok is, akik nagyon tanultak, de nincs mellettem senki, akinek az elméje vagy a lelke üresen állna, és várakozna rám. Ezért jöttem el hozzád, csak azért, mert láttam, benned van olyan hely, ahová a Mester letelepedhet.”

11.

Kik a szerencsések?

Bhajan éneklés alatt tartott beszéd,

1992. január 12., Bombay

„Kik a legszerencsésebbek? Csak azok, akik képesek arra, hogy Isten dicséretét énekeljék – ők a legszerencsésebbek.” Mikor énekelhetjük Isten dicséretét? Csak akkor, ha Ő elfogadott, csak ha kedvel bennünket.

Ezeket a bhajanokat sokszor volt alkalmam énekelni szeretett Mesteremnek, és Ő nagyon kedvelte azokat a bhajanokat, amiket énekeltem Neki. Amikor azt énekeltem, „Ó Mester, nincs parányi hatalmam sem fölötted”, azt válaszolta: „Nem, ne mondd ezt, mert ahogyan a Mesternek hatalma van a tanítvány fölött, úgy nyer hatalmat a tanítvány a Mester fölött, ha szereti Mesterét, és ha önmagába lép.”

Nagyon szerencsés voltam, hogy bhajant énekelhettem Neki. Ma csak az Ő kegyelmének köszönhetően hallgathatom a bhajanokat, amiket énekeltek. De az öröm, amit az jelentett, hogy bhajant énekelhettem Neki, nem jön többé vissza, mert ha egy tanítvány nem ülhet Mestere előtt, és ha nem énekelhet Neki bhajanokat, nem részesül abban a kegyelemben, örömben és élvezetben, amit akkor élhet át, ha alkalma van a Mester

előtt énekelni. Csak azok ismerik fel, mennyit veszítenek azzal, ha nem látják személyesen a Mestert, és nem ülhetnek előtte amíg a testében van, akik belépnek önmagukba.

Most tehát, énekeljétek el a bhajanokat, de mielőtt énekeltek, mondjátok meg, melyik oldalon található a bhajan, amit választottatok, hogy a többiek is énekelhessétek veletek együtt a refrént.

Miután a Likhan Valya Tu Hoke kezdetű bhajan elhangzott – „Sorsok írója, írd a szívembe kegyesen a Mester iránti szeretetet” –, Sant Ji hozzáfűzi:

Rendkívül hálás vagyok az isteni Sawan és Kirpal Mestereknek azért, mert lehetőséget teremtettek arra, hogy dicséretüket énekelhettük. Ezt a bhajant, ami most hangzott el, gyerekkorom óta éneklek, mielőtt még találkoztam volna a Mesterrel. A mindenható Istennek énekeltem ezt a bhajant, aki mindenütt jelen van, és korlátlan hatalmú. Bár nem láttam Őt, a szívemben mégis mindig ott volt az az érzés, hogy elvesztettem valamit, valamit, amit a lelkem keres. Amikor azonban a világ irányában kezdtem közömbössé válni, csukott szemmel üldögéltem, és a padlón aludtam, apám elkezdett nagyon aggódni értem. Odajött hozzám, és azt mondta, annak idején elhívta hozzám a punditot, aki aranytollal a nyelvemre írta az „Om” szót. Mindezt érted tettem, mondta, és most nem szólsz hozzám egy szót sem? Ez az oka annak, hogy (ebben a bhajanban) arról szóltam, nem akarom, hogy az „Om” szót írják a nyelvemre, a nyelvemen a Mester iránti szeretet legyen felírva.

Gyerekkorom óta így imádkoztam: „Légy kegyes, és írd a két kezembe a Mester seváját. Írd a homlokomra a Mester fényét, és szemembe a Mester darshanját. De ne írd a homlokomra a Mestertől való elválasztottságot.” Amikor a mindenható, mindenütt jelen lévő Isten eljött hozzám Kirpal isteni

alakjában, attól a pillanattól kezdve mindig arra utalt, hogy el fogja hagyni ezt a világot. Így könyörögtem: „Írj bármit a sor-somba, csak a Mestertől való elválasztottságot ne írd fel”.

Aki egészséges, nem ismeri a beteg ember fájdalmát. Csak az ismeri az elválasztottság kínját, akit elválasztottak attól, akit szeret. Minden bhajan, amit énekeltetek, nagyon kedves volt. Csak az Ő kegyelmének köszönhetően énekelhet-tük el őket. Most tehát mindannyian a Rá való emlékezésben üljetek. Szemünket lehunyva keressük Őt, a mindenható Istent, akinek a dicséretét énekeltük. Csak Őt lássuk.

